

Poslovni broj: St-630/2018

TRGOVAČKI SUD U SPLITU

STEČAJNI VJEROVNIK: **JOSIP ŠARKO** iz Zagreba, M. Matošeca 12, Zagreb, zastupan po punomoćniku Mariju Boniću, odvjetniku u Zagrebu, Ulica grada Vukovara 269g

PODNEŠAK STEČAJNOG VJEROVNIKA

e-komunikacija
punomoć u spisu

I. Stečajni vjerovnik Josip Šarko ovim se podneskom, nastavno na ranije podneseni odgovor na obrazloženi zahtjev razlučne vjerovnice Ines Ljubičić za određivanjem jamčevine te nastavno na nadopunu tog odgovora, dodatno očituje na podneske razlučne vjerovnice od 22. srpnja 2026. i 24. srpnja 2026., kao i na novonastalu procesnu okolnost da je stečajni vjerovnik Darko Turopoljac dostavio javnobilježnički ovjerenu izjavu o pristanku davanja jamčevine.

Radi izbjegavanja svake dvojbe, stečajni vjerovnik u cijelosti ostaje kod svih ranije iznesenih navoda i prijedloga u pogledu zahtjeva za određivanje jamčevine.

Posebno se ističe da je način na koji razlučna vjerovnica i njezin punomoćnik vode ovaj postupak već dulje vrijeme usmjeren na stvaranje privida da je jedini problem u predmetu navodna procesna aktivnost Josipa Šarka, dok se istodobno prešućuju okolnosti koje ozbiljno dovode u pitanje transparentnost, dosljednost i vjerodostojnost postupanja druge strane. Stečajni vjerovnik stoga smatra potrebnim, ali i nužnim, da Sud prilikom odlučivanja ima u vidu cjelinu procesnog ponašanja sudionika, a ne samo izolirane tvrdnje razlučne vjerovnice iznesene u svrhu hitne isplate osporene tražbine.

II. Podneskom od 22. srpnja 2026. razlučna vjerovnica u bitnom ponovno predlaže da Sud, prije donošenja novog rješenja o namirenju, odredi iznos jamčevine i pozove Josipa Šarka na uplatu iste. Navedeni podnesak ne sadrži stvarno nove odlučne činjenice, nego predstavlja ponavljanje ranije iznesenog stava razlučne vjerovnice prema kojem bi jamčevina trebala biti određena gotovo automatski, kao uvjet daljnjeg ostvarivanja zakonom priznatog prava na osporavanje tražbine.

Takvo polazište je pogrešno. Rješenjem Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-2350/2026-4 od 8. srpnja 2026. nije određeno da se jamčevina mora odrediti u iznosu koji predlaže razlučna vjerovnica, niti je određeno da se Josipu Šarku mora naložiti osobna uplata nerazmjerno visokog iznosa. Naprotiv, u točki 15. obrazloženja VTS izričito ukazuje da osoba koja traži uplatu jamčevine mora jasno i točno odrediti iznos jamčevine i obrazložiti ekonomske parametre zahtjeva na način na koji bi potraživala

naknadu štete zbog kasnije uplate, primjerice kroz kamate na oročene štedne uloge ili drugi dokazani iznos moguće štete.

Razlučna vjerovnica taj standard nije ispunila. Umjesto realne, dokazane i razmjerne štete, ona pokušava kao mjerilo nametnuti zakonsku zateznu kamatu, iako Josip Šarko nije dužnik novčane obveze prema Ines Ljubičić, niti je riječ o zakašnjenju u ispunjenju novčane obveze. Sredstva ostvarena prodajom stečajne mase nalaze se pod kontrolom suda, a odgoda namirenja nije posljedica neispunjenja neke Šarkove obveze, nego posljedica zakonskog instituta osporavanja tražbine čije su postojanje, prijenos i opseg sporni.

Stoga se ponovno ističe da jamčevina, ako bi Sud uopće smatrao da ju treba odrediti, može biti samo razmjerna, svrsishodna i vezana uz realno dokazivu štetu, a nikako sredstvo procesnog pritiska kojim bi se Josipa Šarka faktično prisililo da odustane od postupaka kojima osporava tražbinu čije su porijeklo i prijenos ozbiljno sporni.

III. U međuvremenu je stečajni vjerovnik Darko Turopoljac, putem svog punomoćnika, dostavio Sudu javnobilježnički ovjerenu izjavu o pristanku davanja jamčevine. Iz navedene izjave proizlazi da je Darko Turopoljac stečajni vjerovnik čija tražbina iznosi 209.422,60 EUR, drugog višeg isplatnog reda, te da pristaje da se na teret njegove isplate zadrži iznos od 45.000,00 EUR, odnosno i veći iznos koji bi odgovarao trajanju odgode, sve do pravomoćnog okončanja postupaka P-341/2020 i P-5/2019.

Navedena izjava je potpisana dana 23. srpnja 2026. godine i ovjerena kod javnog bilježnika Jasne Zorić iz Zagreba pod brojem OV-4117/2026.

Ova okolnost ima neposredan značaj za odlučivanje. Ako je svrha jamčevine osigurati eventualnu štetu koju bi razlučna vjerovnica mogla pretrpjeti zbog odgode namirenja, tada je zadržavanje dijela isplate koja pripada drugom stečajnom vjerovniku, koji na takvo zadržavanje izričito i javnobilježnički ovjereno pristaje, funkcionalno istovjetno polaganju novčanog iznosa. Iznos bi ostao pod kontrolom stečajnog postupka, ne bi bio isplaćen Darku Turopoljcu i mogao bi služiti svrsi osiguranja ako bi za to uopće nastupile zakonske pretpostavke.

Protivno navodima razlučne vjerovnice, prijedlog koji uključuje Darka Turopoljca nije nikakva procesna konstrukcija, nego konkretan, razmjernan i praktično provediv način osiguranja. Darko Turopoljac ima vlastiti pravni i ekonomski interes u ishodu sporova kojima se osporava predmetna tražbina, jer ishod tih sporova utječe na opseg stečajne mase i mogućnost namirenja ostalih stečajnih vjerovnika. Stoga ne postoji ni jedan pravno relevantan razlog da se njegova izjava unaprijed omalovažava ili prikazuje kao nevažna.

IV. Podneskom od 24. srpnja 2026. razlučna vjerovnica navodi da se sve što je predložila u odnosu na Josipa Šarka odnosi i na Darka Turopoljca, uz tvrdnju da je isti navodno pasivan, ali da je zajedno s Josipom Šarkom podnio tužbu radi utvrđenja osnovanosti osporavanja tražbine. Takav pristup je pravno pojednostavljen, činjenično nepotpun i procesno nekorektan.

Prvo, tvrdnja da je Darko Turopoljac pasivan očito je demantirana činjenicom da je upravo Darko Turopoljac dostavio izričitu, potpisanu i javnobilježnički ovjerenu izjavu kojom pristaje dati jamčevinu na način koji je za Sud procesno provjerljiv i provediv. Takvo postupanje nije pasivnost, već aktivno i odgovorno procesno ponašanje stečajnog vjerovnika koji želi omogućiti da se sporni dio postupka riješi bez da se Josipu Šarku faktično onemogućí pristup sudu nametanjem nerazmjernog novčanog tereta.

Drugo, osobna kvalifikacija Darka Turopoljca kroz insinuacije o njegovom odnosu s Josipom Šarkom potpuno je nebitna za odlučivanje o jamčevini. Darko Turopoljac je slobodan čovjek, stečajni vjerovnik i sudionik

postupka koji svoja procesna prava ostvaruje putem punomoćnika i javnobilježnički ovjerene izjave. Ne priliči ozbiljnom sudskom postupku da se umjesto rasprave o pravno relevantnim pretpostavkama jamčevine sudionicima postupka imputiraju osobni odnosi i motive koji nisu dokazani niti su pravno relevantni.

Treće, ako razlučna vjerovnica smatra da joj zbog ponašanja Darka Turopoljca pripada bilo kakvo posebno osiguranje, tada je dužna jasno, konkretno i dokazivo obrazložiti na čemu se takav zahtjev temelji. Puko preslikavanje navoda iznesenih protiv Josipa Šarka na Darka Turopoljca nije dostatno, osobito nakon što je isti dao izjavu koja upravo rješava praktični problem osiguranja.

V. Stečajni vjerovnik smatra nužnim posebno ukazati na procesnu okolnost koja ne može i ne smije ostati bez sudske pažnje. Rješenje Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-2350/2026-4 od 8. srpnja 2026. objavljeno je na e-Oglasnoj ploči sudova dana 17. srpnja 2026. u 08:59 sati. Međutim, obrazloženi zahtjev razlučne vjerovnice za određivanje jamčevine potpisan je elektroničkim potpisom njezina punomoćnika dana 16. srpnja 2026. u 18:24 sati, dakle prije javne objave predmetnog rješenja ostalim sudionicima postupka.

Navedena okolnost sama po sebi ne bi bila toliko indikativna kada bi se radilo o općenitom podnesku. Međutim, iz podneska razlučne vjerovnice od 16. srpnja 2026. proizlazi da se on sadržajno izravno poziva upravo na uputu iz točke 15. rješenja VTS-a od 8. srpnja 2026., i to na način da razlučna vjerovnica navodi kako prema toj uputi mora odrediti iznos jamčevine, obrazložiti štetu i navesti ekonomske parametre. Drugim riječima, podnesak nije samo vremenski prethodio objavi rješenja, nego je očito pisan prema sadržaju rješenja koje u tom trenutku nije bilo javno objavljeno na e-Oglasnoj ploči sudova.

Sukladno članku 12. stavku 1. Stečajnog zakona, sudska pismena dostavljaju se objavom na mrežnoj stranici e-Oglasna ploča sudova, osim ako zakonom nije drukčije određeno. Stečajni vjerovnik i njegov punomoćnik nisu prije javne objave predmetnog rješenja imali službenu mogućnost upoznati se sa sadržajem rješenja putem e-Oglasne ploče sudova, niti je rješenje prije toga dostavljeno punomoćniku stečajnog vjerovnika putem e-komunikacije.

Slijedom navedenog, ostaje potpuno nejasno na koji je način razlučna vjerovnica, odnosno njezin punomoćnik, mogla prije javne objave znati konkretan sadržaj upute Visokog trgovačkog suda i po njoj postupiti. Takva okolnost objektivno stvara ozbiljnu sumnju u nejednak tretman sudionika postupka, odnosno najmanje zahtijeva da Sud pri ocjeni procesnog ponašanja razlučne vjerovnice i njezina punomoćnika postupi s posebnim oprezom.

Ovo nije izoliran događaj. Stečajni vjerovnik je već podneskom/požurnicom od 18. veljače 2026. upozorio Ured predsjednika VTS-a da je punomoćnik razlučne vjerovnice navodno raspolagao rješenjem VTS-a poslovni broj PŽ-4890/2025 prije njegove službene javne objave odnosno otpreme. U dopisu Ureda predsjednika VTS-a broj 53-Su-171/2026-2 od 19. veljače 2026. navedeno je da predsjednik suda ne može utjecati na to tko od ovlaštenih sudskih osoba, odnosno drugih osoba izvan suda koje imaju pristup sustavu eSpis, pregledava spis niti tehnički kontrolirati eventualno ispisivanje dokumenata prije službene otpreme jer je to uređeno Pravilnikom o radu u sustavu eSpis.

Upravo takav odgovor dodatno potvrđuje potrebu pojačanog procesnog opreza. Ako je i sam Ured predsjednika VTS-a ukazao da postoje osobe koje mogu pregledavati spis i dokumente prije službene otpreme, tada je u predmetu u kojem se ista okolnost ponavlja nužno osigurati strogu jednakost oružja i transparentnost. Sud ne mora i ne može u ovom postupku utvrđivati kaznenu ili disciplinsku odgovornost bilo koje osobe, ali mora voditi računa o tome da niti jedan sudionik ne bude doveden u povlašteni položaj pristupom sadržaju sudskih odluka prije drugih sudionika.

Stečajni vjerovnik stoga predlaže da Sud, prije donošenja daljnjih odluka u pogledu jamčevine i namirenja, vodi računa o ovoj procesnoj okolnosti te po potrebi zatraži provjeru o tome kada je i kojim osobama bilo omogućeno upoznavanje sa sadržajem rješenja PŽ-2350/2026-4 prije njegove javne objave, osobito imajući u vidu da se podnesak razlučne vjerovnice od 16. srpnja 2026. izravno poziva na sadržaj rješenja koje je na e-Oglasnoj ploči objavljeno tek 17. srpnja 2026. u 08:59 sati.

VI. Razlučna vjerovnica u podnesku od 22. srpnja 2026. ponovno pokušava predmet osporavanja svesti isključivo na pitanje iz članka 50. Ovršnog zakona, odnosno na formalno pitanje postoji li ovršna isprava, je li ona ukinuta, poništena, preinačena ili stavljena izvan snage. Time se namjerno zanemaruje sadržaj uputa i pravnih shvaćanja koje je VTS već dao u ovom predmetu.

U točki 12. obrazloženja rješenja PŽ-2350/2026-4 VTS izričito navodi da je Josip Šarko osporavao tražbinu razlučne vjerovnice Ines Ljubičić i pokrenuo dva parnična postupka, te da je prvostupanjski sud pravilno odlučio odgoditi namirenje jer je razlučna vjerovnica tražbinu stekla od Petra Pripuza i Slobodana Ljubičića, a u tijeku su parnični postupci kojima se osporava kako nastanak tražbine tako i prijenos putem cesije. VTS nadalje izričito navodi da je ovršni postupak izvanparnični postupak u kojem sud nije ovlašten sam utvrđivati sporne činjenice, već se odlučne činjenice moraju utvrđivati u posebnim parničnim postupcima.

Stoga je tvrdnja razlučne vjerovnice da sud može odgoditi namirenje samo na temelju jedne jedine parnice P-5/2019 i da se ne može voditi računa o parnici P-341/2020 protivna upravo sadržaju rješenja VTS-a na koje se razlučna vjerovnica inače selektivno poziva. VTS nije rekao da je relevantan samo formalni opstanak ovršne isprave, nego je upravo suprotno ukazao da su relevantni i nastanak tražbine i prijenos putem cesija.

Drugim riječima, razlučna vjerovnica želi iz rješenja VTS-a preuzeti samo onaj dio koji joj procesno odgovara u pogledu jamčevine, dok u potpunosti zanemaruje dio istog rješenja koji potvrđuje da postoje parnični postupci relevantni za pitanje postoji li i u kojem opsegu uopće tražbina koja bi se namirivala. Takav selektivan pristup ne može biti osnova za zakonito odlučivanje.

VII. Razlučna vjerovnica ponovno se poziva na načelo pravomoćnosti i odluke ESLJP-a, Ustavnog suda i Vrhovnog suda, pokušavajući stvoriti dojam da Josip Šarko navodno želi prikriveno ponovno suđenje o već pravomoćno riješenoj stvari. Takva tvrdnja je pravno promašena.

Stečajni vjerovnik ne osporava načelo pravne sigurnosti niti institut pravomoćnosti. Međutim, u konkretnom slučaju ne radi se o pokušaju ponovnog odlučivanja o istoj stvari između istih stranaka, s istim zahtjevom i po istoj činjeničnoj i pravnoj osnovi. Predmet postupaka koji su relevantni za ovaj stečajni postupak nije samo formalno postojanje pojedinih ranijih odluka, nego i pitanje nastanka tražbine, njezina prijenosa, valjanosti cesija i osobe koja uopće može tvrditi da je nositelj tražbine prema stečajnoj masi.

Za presuđenu stvar nužan je subjektivni i objektivni identitet spora. Razlučna vjerovnica taj identitet ne dokazuje, nego institut res iudicata koristi kao procesnu etiketu kojom nastoji izbjeći raspravljanje o stvarnom problemu: ako su cesije ili ustupi potraživanja ništetni ili bez učinka, tada pitanje tko je nositelj tražbine i u kojem opsegu nije riješeno samim pozivanjem na ranije ovršne isprave.

Upravo zato je VTS u točki 13. obrazloženja rješenja PŽ-2350/2026-4 naveo da u ovom izvanparničnom postupku ne može utvrđivati sve sporne činjenice koje se moraju utvrditi u pokrenutim parničnim postupcima. Time je potvrđeno da prigovor razlučne vjerovnice o navodnoj očitoj neosnovanosti tih parnica nije pitanje koje se može paušalno riješiti u ovom postupku, a kamoli koristiti kao argument za određivanje nerazmjerne jamčevine.

VIII. Razlučna vjerovnica i njezin punomoćnik u svojim podnescima nastoje Josipu Šarku imputirati da navodno koristi osporavanje tražbine kao sredstvo ucjene, pa se pritom spominje iznos od 1,2 milijuna EUR, odnosno u jednom dijelu podneska neprecizno i proturječno naveden iznos od 1.200,00 EUR. Takva tvrdnja je u cijelosti neistinita, nedokazana i usmjerena isključivo na diskreditaciju stečajnog vjerovnika.

Josip Šarko u ovom postupku ne traži ništa što mu ne pripada. On traži isplatu svoje već prijavljene i utvrđene tražbine, kamate i troškove koji mu pripadaju prema zakonu, kao i zaštitu prava koja ima kao stečajni vjerovnik i član društva. S druge strane, tražbina razlučne vjerovnice je upravo ona tražbina čiji su nastanak i prijenos predmet ozbiljnih sporova, a čije bi preuranjeno namirenje moglo proizvesti nepopravljive posljedice za stečajnu masu i ostale vjerovnike.

Ako razlučna vjerovnica tvrdi da je Josip Šarko bilo kada od nje ili njezina pravnog prednika tražio isplatu nekog iznosa kao uvjet za odustanak od osporavanja, dužna je za takvu tešku tvrdnju dostaviti konkretan dokaz: pisanu komunikaciju, svjedoke, datum, sadržaj navodne izjave i okolnosti u kojima je ona dana. Do danas takav dokaz nije dostavljen jer ga nema. Puko ponavljanje takve imputacije u sudskim podnescima ne čini ju istinitom, nego predstavlja nedopušten pokušaj procesne diskreditacije.

Stečajni vjerovnik stoga izričito osporava i odbacuje svaku tvrdnju o navodnoj ucjeni, iznudi ili bilo kakvom nezakonitom uvjetovanju. Takve tvrdnje Sud ne smije uzeti u obzir ako nisu potkrijepljene dokazima. U protivnom bi se dopustilo da jedna strana umjesto pravnih argumenata u postupak uvodi teške osobne optužbe i time pokušava skrenuti pozornost s odlučnih činjenica.

IX. Za slučaj da razlučna vjerovnica i njezin punomoćnik i dalje nastoje stvarati dojam da Josip Šarko nije podmirio obvezu prema punomoćniku razlučne vjerovnice odnosno Petru Pripuzu, stečajni vjerovnik ukazuje na jasne dokaze koji takve tvrdnje pobijaju.

Iz izvotka ERSTE&STEIERMÄRKISCHE BANK d.d. za račun Josipa Šarka proizlazi da je dana 30. siječnja 2018. izvršeno plaćanje u korist primatelja ODVJETNIK VEDRAN PODLIPEC, Zrinjevac 16, Zagreb, IBAN HR7823400091160161796, u iznosu od 108.296,76 kn, uz opis plaćanja „plaćanje po prijedlogu za ovrhu”.

Nadalje, iz podneska pod nazivom „povlačenje ovrhe” proizlazi da je ovrhovoditelj, kojeg zastupa odvjetnik Vedran Podlipec, obavijestio sud da povlači prijedlog za ovrhu jer je ovršenik podmirio predmetno potraživanje te se odriče prava na žalbu na sudsko rješenje o istom. Dakle, ne radi se o Šarkovoj tvrdnji bez dokaza, nego o vlastitom podnesku druge strane kojim se potvrđuje da je predmetno potraživanje podmireno.

Slijedom navedenoga, svaka tvrdnja kojom bi se sugeriralo da predmetno dugovanje nije plaćeno protivna je bankovnom izvodu i protivna vlastitom procesnom podnesku ovrhovoditelja. Takve tvrdnje treba odbiti kao neosnovane i procesno nekorektne.

X. Stečajni vjerovnik ne iznosi osobne kvalifikacije punomoćnika razlučne vjerovnice radi polemike, već isključivo radi ocjene vjerodostojnosti njegova procesnog postupanja u ovom konkretnom predmetu i povezanim postupcima. U tom smislu relevantna je presuda Disciplinskog suda Hrvatske odvjetničke komore broj DS-102/15, donesena nakon rasprave održane i zaključene dana 30. ožujka 2021.

Iz navedene presude proizlazi da je Vedran Podlipec proglašen krivim za težu povredu dužnosti i ugleda odvjetništva jer je, u bitnom, u odnosu na društvo KUMULUS i povezane osobe postupao u situaciji sukoba odnosno suprotstavljenih interesa, odnosno nesavjesno obavljao odvjetničke poslove. Izrečena mu je

novčana kazna u iznosu od 2.500,00 kn te obveza snošenja troškova disciplinskog postupka u iznosu od 700,00 kn.

Ova okolnost je važna jer se isti punomoćnik i u ovom postupku pojavljuje u sklopu istog šireg činjeničnog sklopa vezanog uz KUMULUS, Petra Pripuza, razlučnu tražbinu, ovršne postupke i stečajnu masu. Kada isti punomoćnik u podnescima istodobno iznosi teške osobne optužbe na račun Josipa Šarka i Darka Turopoljca, a pritom prešućuje vlastitu raniju disciplinsku odgovornost u povezanoj materiji, Sud bi njegove navode trebao ocjenjivati s osobitom pažnjom i strogo prema dokazima, a ne prema retoričkoj snazi kvalifikacija.

XI. Stečajni vjerovnik ponovno ukazuje i na okolnost koja najbolje pokazuje zašto je njegovo osporavanje tražbine bilo nužno i opravdano. U stečajnom postupku je Slobodan Ljubičić prijavio tražbinu u iznosu od 12.896.500,00 kn, dok je Petar Pripuz prijavio tražbinu u gotovo istovjetnom iznosu. Nakon što su stečajni vjerovnici takve tražbine osporili, Slobodan Ljubičić je svoju prijavu povukao, a predmetna se tražbina dalje pojavljuje kroz prijenose i ustupe na koje se danas poziva razlučna vjerovnica Ines Ljubičić.

Ova okolnost nije sporedna. Ona pokazuje da u predmetnom stečajnom postupku nije riječ o jednostavnom slučaju u kojem jedan vjerovnik nesporno čeka isplatu, nego o predmetu u kojem su kroz više godina poduzimane radnje koje su objektivno mogle dovesti do dvostrukog opterećenja stečajne mase, neosnovanog uvećanja tražbina i namirenja na štetu ostalih vjerovnika. Upravo zato je osporavanje Josipa Šarka bilo ne samo dopušteno nego i nužno radi zaštite stečajne mase.

U istom kontekstu treba promatrati i nastojanje razlučne vjerovnice da se njezina tražbina prikaže kao potpuno nesporna i zaštićena od bilo kakvog ispitivanja, iako je sam VTS jasno naveo da se parničnim postupcima osporava kako nastanak tražbine tako i njezin prijenos putem cesija. Suprotno tvrdnjama razlučne vjerovnice, Šarko ne zlorabi postupak, nego koristi zakonska sredstva kako bi spriječio da se iz stečajne mase isplati tražbina čija je osnova ozbiljno sporna.

XII. Slijedom svega navedenoga, stečajni vjerovnik Josip Šarko predlaže Naslovnom sudu da:

- u cijelosti uzme u obzir ranije podneseni odgovor stečajnog vjerovnika na obrazloženi zahtjev za određivanjem jamčevine i njegovu nadopunu;
- u pogledu eventualne jamčevine uzme u obzir javnobilježnički ovjerenu izjavu stečajnog vjerovnika Darka Turopoljca kao konkretan, razmjerni i provediv način osiguranja;
- odbije pokušaj razlučne vjerovnice da se Darka Turopoljca osobno diskreditira i da se prema njemu mehanički preslikaju navodi izneseni protiv Josipa Šarka;
- pri ocjeni podneska razlučne vjerovnice od 16. srpnja 2026. posebno cijeni okolnost da je isti potpisan prije javne objave rješenja VTS-a PŽ-2350/2026-4, a sadržajno se poziva upravo na upute iz tog rješenja;
- po potrebi zatraži provjeru pristupa predmetnom rješenju i spisu prije službene objave na e-Oglasnoj ploči sudova;
- odbije navode razlučne vjerovnice kojima se predmet osporavanja neosnovano svodi isključivo na članak 50. Ovršnog zakona i zanemaruju parnični postupci P-5/2019 i P-341/2020;
- zanemari kao nedokazane i pravno irelevantne imputacije o navodnoj ucjeni ili bilo kakvom nezakonitom postupanju Josipa Šarka;
- daljnje odluke u ovom postupku donese vodeći računa o načelu kontradiktornosti, jednakosti oružja i potrebi zaštite stečajne mase od preuranjenog namirenja osporene tražbine.

U Zagrebu, 28. srpnja 2026. godine

Stečajni vjerovnik Josip Šarko

OUB

Law office Bonić
Odvjetnički ured Bonić

Ulica grada Vukovara 269g, 10 000 Zagreb, Croatia
Mob: +385 91 1572 491
E-mail: office@oub.hr, mario.bonic@oub.hr
OIB: 49260371165
IBAN: HR1723400091160555938

po punomoćniku
Mario Bonić, odvjetnik